

El silenci de la Lola

Text: María José Téllez Delgado

Il·lustracions: Guillem Escriche.

La Lola era un lloro. Però no era un lloro qualsevol de colors cridaners, era un lloro extraordinàriament llest que sabia dir un munt de paraules. Repetia a la perfecció mots com: rentadora, espaguetis i “seu i calla”, però sobretot el que feia més bé era cridar tota mena d’esgarips i xiscles com si s’acabés el món.

Que de qui ho havia après? Fàcil, del Pep. Perquè cada cop que el Pep no aconseguia allò que volia, es posava a cridar, rondinar, plorar i picar de peus a terra com un marrec. I això que el Pep ja tenia ben bé 9 anys fets i refets.

—Quan entendrà aquest nen que les coses no sempre poden ser com ell vol?—Es preguntava cansada la mare. Però res, el Pep no atenia a raons i si volia un caramel, ploriquejava perquè li compressin al moment, si tenia gana, exigia que li donessin alguna cosa encara que només faltessin 10 minuts per sopar, i si volia anar a jugar al parc, s'enfadava quan els pares tenien feina i ningú el podia acompanyar. Podríem dir que el Pep era un noi que volia que tot passés a la seva manera, i és clar, la vida sovint va per lliure i el Pep constantment s'havia d'enfrontar a situacions que el contradeien i el feien enrabiar.

—Aquest nen no sap tolerar la frustració—Deia la veïna del sisè cada cop que pujava a xafardejar fent veure que parlava amb la mare. Però prou que ho sabia la dona que el seu fill de paciència i sentit comú en tenia més aviat poc, i tot el que feia era repetir una vegada i una altre aquella frase que el Pep ja sabia de memòria: “T’he dit que NO”.

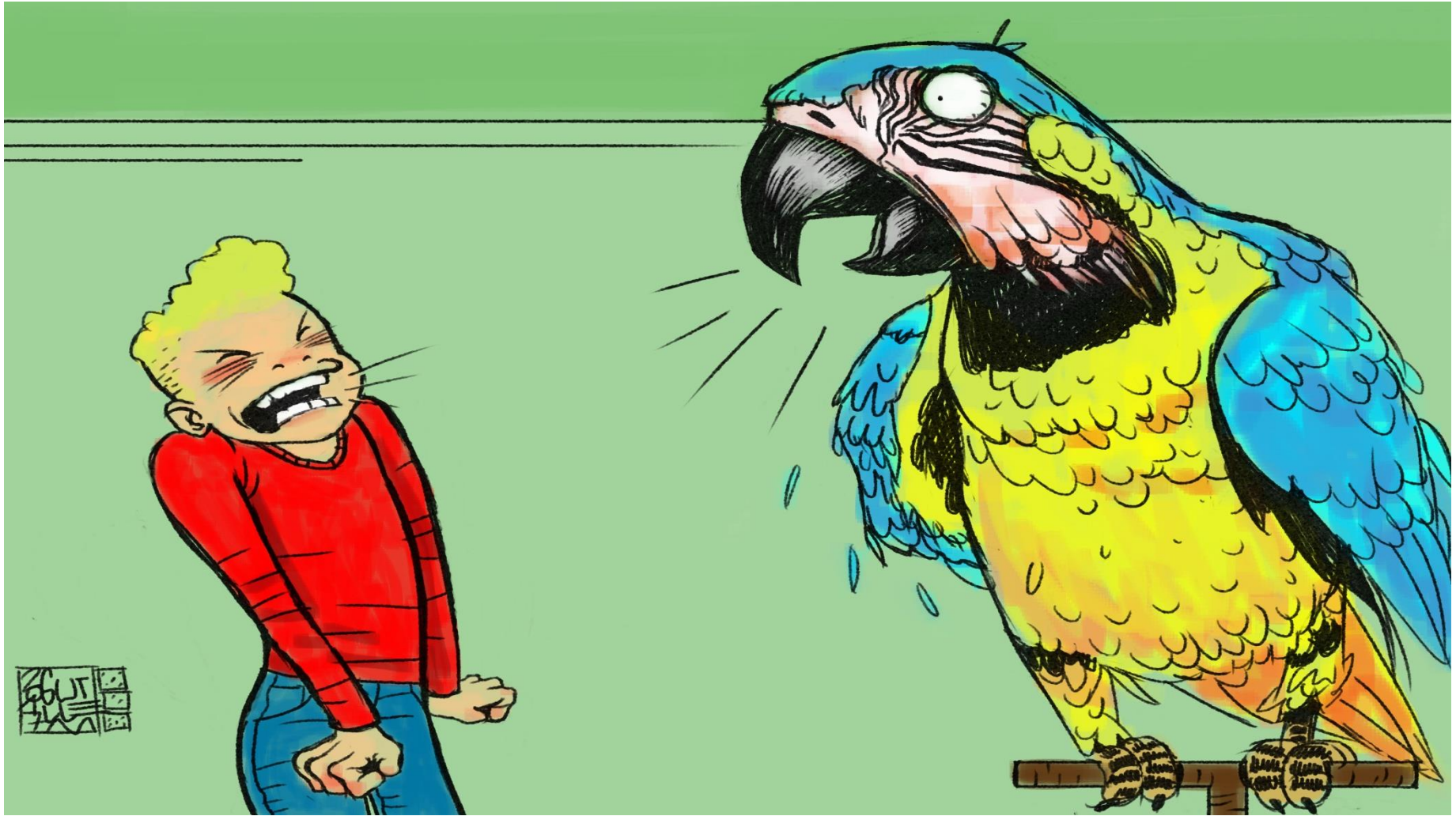
La Lola, com que era un lloro, de tot allò no se n'assabentava. Ella s'esforçava a escoltar i repetir una vegada i una altra allò que sentia. I com que la majoria de les vegades eren crits, l'animal els anava reproduint fins que un bon dia ja no va dir res més. Ni piu, ni crec, ni aix, ni espagueti. S'havia quedat ben muda, i ningú entenia per què.

—Algú hauria de portar la Lola al veterinari—Va dir el pare amoïnat

—Que hi vagi el Pep—Va dir la mare.

I com que en aquell moment el noi no estava protestant per res, no va trobar cap excusa per no anar-hi.

Un cop a la consulta, el Pep va observar en silenci com una jove veterinària es mirava i remirava la pobra Lola. La va mirar del dret i del revés, per dins i per fora, li va obrir el bec i li va enfocar la gola amb una llanterna, però res. No hi havia res de res.

—Aquest animal està ben sa—Va dir la dona sorpresa.

—Doncs fa molt que no parla— Va explicar el Pep.

—Potser és que se n'ha cansat—Va dir la veterinària tot desant el seu instrumental. —No li devia interessar el que sentia.

I dit allò, la doctora va donar per acabada la consulta tot fent passar un gat obès.

“No li interessa el que sent”, es va repetir el Pep estranyat. I què és el que sent?, es va preguntar.

El Pep era un noi capritxós i exigent, però també era curiós i llest, així que va decidir esbrinar què era el que no li agradava a la Lola. L'endemà al matí, va remenar a l'estant de dalt de tot de l'armari, aquell on els pares desaven les coses antigues, i per fi va trobar el que buscava: una gravadora.

La mare era periodista i abans de tenir els mòbils moderns, la feia servir per anar a tot arreu i entrevistar la gent. Ara ni recordava que encara la tenia i el Pep va decidir que avui li faria servei.

Va escodriñar la casa amb atenció i va pensar que just al costat del sofà, era l'angle on millor es sentia tot. Va engegar la gravadora i va seure a esmorzar decidit a espiar qui era el que deia coses lletges que molestaven la Lola.

El dia va anar avançant com era habitual. Bronca per aixecar-se. No vull rentar-me les dents. Vull els pantalons blaus. Doncs te n'hauràs de posar uns altres que aquests estan bruts. Jo no en vull uns altres! Tornada de l'escola. Tinc gana. Vull xocolata! No n'hi ha, menja un entrepà de pernil. No m'agrada. Vull jugar amb les maquines. Ara no pots. Doncs jo vull fer-ho! No cridis. Doncs deixa'm la màquina. Ja t'he dit que no. Doncs si no me la deixes llenço totes les joguines. Si les lences les hauràs de recollir.... I fins aquí, perquè arribats a aquest punt el Pep no va voler escoltar més.

Li feia mal el cap de sentir tants crits i xiscles. I més mal li feia el cor escoltant-se a si mateix constantment exigint i demanant als altres que fessin les coses com ell volia.

El Pep, avergonyit, va prémer un botó de la gravadora per esborrar tot el que havia gravat. Es va asseure confós al llit i va mirar-se els pantalons negres que duia posats. Tampoc passava res si no eren els blaus. Per què ho havia hagut de discutir? Per què li costava tant canviar d'opinió?

Tot d'una el Pep va entendre que no tenia cap sentit enfadar-se quan les coses no sortien sempre com desitjava. Al capdavant, sempre acabava fent el que li deien els pares, i qui sap si no era millor estalviar-se tantes bronques, càstigs i sermons. Potser hi havia més maneres de fer les coses, i si no quedava xocolata, podria haver preguntat si podia menjar un entrepà de xoriç. El Pep es va sentir molt trist al adonar-se que els seus crits havien fet callar la Lola. Als lloros els agrada aprendre paraules, però de que serveix aprendre crits?

Amb el cap cot i trist, el Pep va sortir al menjador i va seure a taula.

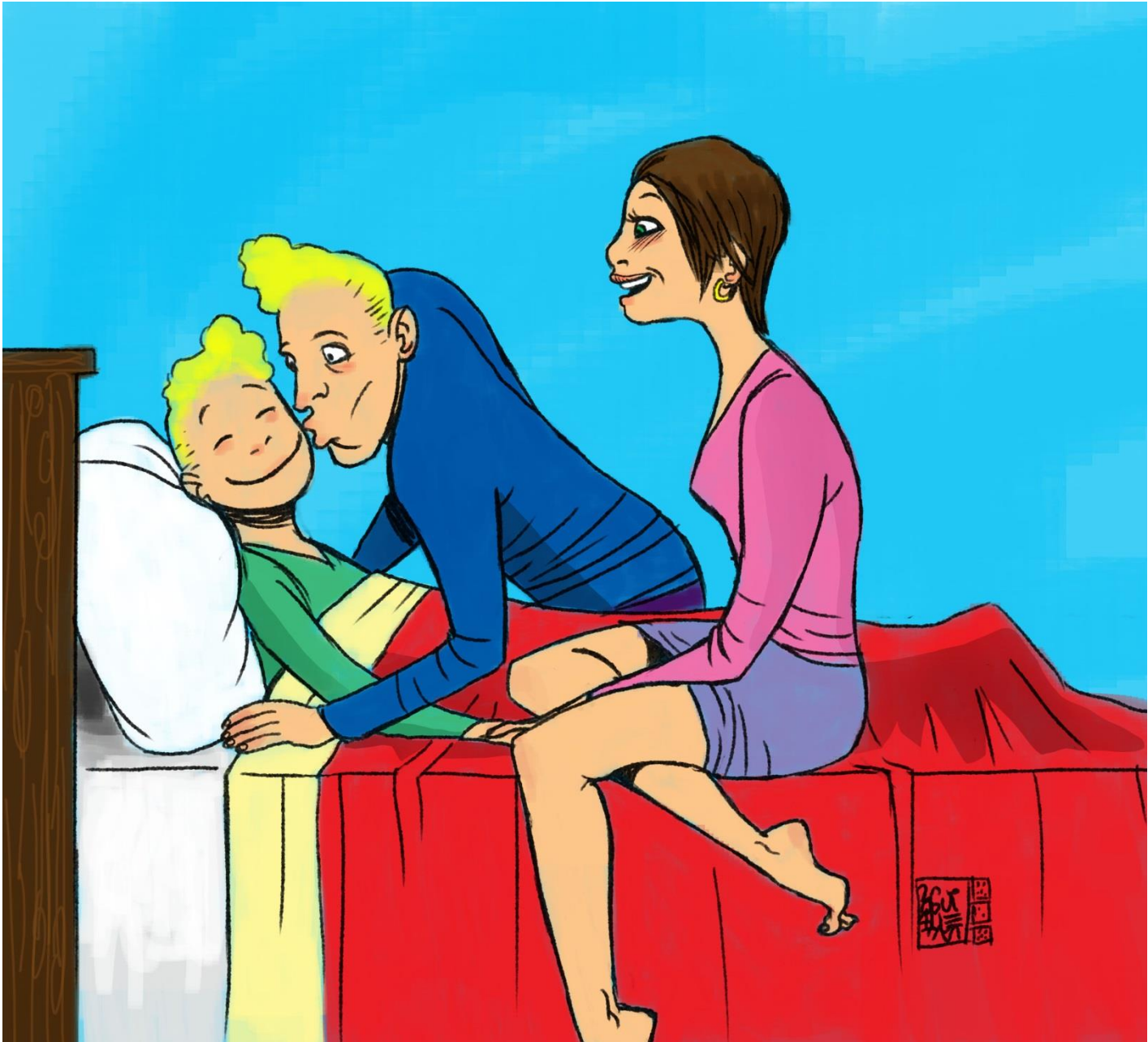
—Si tens gana, oblida't de remenar la nevera, que en 10 minuts començarem a sopar.—Va dir la mare preparada per una nova baralla.

—No passa res, ja m'espero—Va respondre el Pep.

I tot d'una la mare va deixar de remenar l'arròs i es va girar sorpresa.

—Es pot saber què et passa?—Va preguntar desconcertada per aquella resposta.

—Res. —Va dir el Pep—Tinc gana, però puc esperar 10 minuts.

La dona no s'ho podia creure, com tampoc es va poder creure que el Pep no protestés quan li van dir que només jugaria a la maquineta quan acabés els deures, o quan li van comunicar que el cap de setmana no podria anar a jugar a casa del seu amic, perquè la família del noi havia de marxar fora. El Pep no va protestar ni una sola vegada. Va escoltar, va preguntar, va intentar trobar una solució i va acceptar la que li suggerien.

Aquella nit el Pep va anar a dormir sense haver fet cap crit i tant sols es va atrevir a alçar la veu per demanar si el pare o la mare podien entrar a l'habitació a fer-li un petó de bona nit. Els dos ho van fer, i curiosament el Pep se'ls va mirar i amb un bonic somriure els va dir: "gràcies".

Aleshores va tancar els ulls i de seguida es va dormir.

I és una llàstima, perquè si hagués aguantat una estoneta més despert, hauria pogut sentir com la Lola feia uns moviments amb el bec, girava un parell de cops el cap i deixant anar de nou la seva veu, repetia ben clar: GRACIES. Però és clar, d'allò el Pep no se'n va adonar perquè estava ben adormit.

Fi

FAROS

*La guia de la salut i el
benestar per als teus fills*

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital